

BÁGER GUSZTÁV

Levél a gátról

Drága barátom, Szaniszló!

*Két méter magasan bukik át a kerítéseken,
autókat lök arrébb, kerteket önt el, házakat,
oszlopokat dönt le a lábáról, betölti a várost,
a falvakat, mintha a leggonoszabb lény
ébredt volna föl a föld alatt és indult volna el
iszonyú bosszúval pusztítani.
Tömény sötétség lepi el a vidéket,
végig a tájon bélsár.
Eddig nyolc ember fehéredett bele.
Mintha a pokolból jött volna fel a fekete füst,
a négy könyörtelen angyal,
mintha az örökkévaló bűnösség,
a megválthatatlanság réme vonulna végig,
mintha az apokalipszis sárga lova,
a járvány, és a háború vörös-fekete szörnye
egyszerre tört volna Devecserre.
Jajgatnak az árvák, a háztetőre szorultak.
De jobb hogy folyik, mintha porlana,
mert akkor belélegeznénk a halált.
Allergiás már mindenki erre a katasztrófára.
A szegények iszapja összekeveredett a gazdagokéval.
Tragédiában nincs elit és alja nép,
a bűn zsoldja nem válogat.*

*

*Építenek Csörötneken. Lesz gát, jó erős:
ledöngölt agyag és kavics.
Sárral kevert vér és törek.
Így védik a váratlan árhullámoktól szülőfalum.
Isten áldja meg őket, hogy törődnek ezzel is.*

*Nem kell aggódni többé, nyugodtan alhatok Pesten,
az atyai juss, a földem ott vár érintetlenül.
Gyermekkorom tágas parcellái, jó zsíros földje,
a fák illata, a házikó, a mama áldott emléke.
Ám rögvést arcomra fagy a mosoly,
mikor értesítenek: a gát tervének megvalósulásához
agyagbányává kell nyilvánítsák az én földem is.
A földet, ami az enyém.
Mondjak le magán-mítoszomról,
az utolsó szalmaszárról?
Felejtsem el, hagyjam e korszerűtlen
önszeretet limlomait,
vágjam sutba hegedűmet nosztalgiástul?
Homályosíts fel drága barátom,
kikhez, hová tudna hazatérni eztán
a magamfajta vándor?
Pedig érzem, valami nagyon is áradna belőlem.
A töltés falai már repedeznek.*

